

פודל

בתוך : ילד הטרקליון, מאת : יאנוש קורצ'אק,
כתבים כרך ד', עמ' 205-206
תרגום : אורי אורלב

חלמתי שְאֵנִי פּוֹדֵל.

גִּלְחוּ אֶת פְּרוֹתַי. הִיָּה לִי קֶצֶת קָר בְּתִלְבֹּשֶׁת הַזֹּאת, אֲךָ רְאִיתִי שְׂאֵדוֹנִי מְרַצָּה מִמֶּנִּי
וּמִשׁוּם כֶּךָ כְּשֶׁכִּשְׁתִּי בְּזַנְבִי וְהִסְתַּכְלַתִי בְּעֵינָיו.

הִיָּה לִי קוֹלָר זָפָה עַל הַצְּנָאָר, מִבְּרִיק, לוֹחֵץ בְּמִקְצֵת – וְתֵג הַמוֹכִיחַ שֶׁהַמְּסִים שְׁלָמוּ
עִבּוּרִי, שְׂיֵשׁ לִי בְּעֵלִים הַמֵּאֲכִיל וּמִשְׁקָה אוֹתִי וְשְׂאֵנִי מִשְׁתַּיֵּד לְמַעֲמַד בְּעֵלֵי הַזְּכוּיוֹת.
הִיָּה לִי טוֹב בְּעוֹלָם. פְּרַעוֹשִׁים לֹא הִצִּיקוּ לִי: סָרְקוּ אוֹתִי מִדֵּי יוֹם. לֹא הָיוּ לִי דְאָגוֹת,
לֹא הָיוּ לִי חוֹבוֹת. בְּכָל זֹאת הִיָּה עָלַי לְהִיּוֹת צִיֵּתוֹ וְנֶאֱמָן וְיַחַד עִם זֹאת נִבּוֹן בְּמַדָּה,
שֶׁהָרִי דְבָרִים אֵלֶּה נִדְרָשִׁים מִכָּל כָּלָב פְּשׁוּט, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה – מִפּוֹדֵל.

אֲדוֹנִי לֹא הוֹלִיךְ אוֹתִי בְּרַצוּעָה בְּטִיוֹלָנוּ הַמְּשִׁתְּפִים. יְכַלְתִּי לְהַקְדִּימוּ צְעָדִים אֲחֵדִים,
לְסִטוֹת אוֹ לְהִשָּׂאָר מֵאַחֹר וְלָרוּץ אֲחֵרָיו; יְכַלְתִּי לְעַצֵּר כְּדֵי לְרַחֵרֵחַ קִירוֹת בְּתִים אוֹ
עִמּוּדֵי פְּנִסִים; יְכַלְתִּי לְרַדֹּף אֲחֵרֵי כֶּרְכָּרָה וְלִנְבַח עַל הַסּוּסִים – לְהִסְתַּכֵּל אֲחֵרֵי כַּלְבוֹת
עוֹבְרוֹת אוֹ לְהִצִּיץ בְּשַׁעֲרֵי בְּתִים וּבְפִתְחֵי חֲנוּיּוֹת שֶׁעַל פְּנִיהוֹן חִלְפָנוּ.

מִפְּעַם לְפַעַם שְׁלַח אֲדוֹנִי אֶת מִבְטוֹ אֲחֵרֵי וְאִז רָצַתִּי אֵלָיו בְּחַפְזוֹן תּוֹדֵה הַעֲמַדַת פְּנִים שֶׁל
שְׂמִיחָה רַבָּה, כְּדֵי שֶׁלֹּא יֵאָסֵר עָלַי אֶת הַבְּלוּיִים הַתְּמִימִים; זֶה הִיָּה הַבְּדוּר הַיְחִיד
בְּטִיוֹל הַמְּשַׁעֲמִם בְּרַחוּבוֹת הָעִיר הַהוֹמִים, כְּאֲשֶׁר מִדֵּי רָגַע הִיָּה עָלַי לְעַקֹּף עוֹבְרִים
וְשָׁבִים שֶׁלֹּא יִדְרְכוּ עָלַי אוֹ יִתְקַלוּ בִּי. הָאֲנָשִׁים הֵם כָּל כֶּךָ לֹא זֵהִירִים.

אֲמַנֵּם זֶה אוֹ אַחַר שֵׁם אֵלֵי לֵב, מִצְּמִץ אֵלֵי בְּשִׁפְתָיו, הַפְּנָה אֲחֵרֵי אֶת רֹאשׁוֹ אוֹ לְטֹף
אוֹתִי. וְאֵנִי, בְּהִתְאֵם לְרֹשֶׁם שֶׁעָשָׂה עָלַי הַמְּכַר הַמְּזַדְמָן, הִיִּיתִי עוֹבֵר עַל פְּנֵי בְּאֲדִישׁוֹת,
אוֹ שֶׁהִנְפַתִּי אֶת זַנְבִי לְאוֹת תּוֹדָה; לְפַעֲמִים רְטַנְתִּי בְּשִׁקֵּט. רְטַנְתִּי בְּשִׁקֵּט גַּם כְּדֵי שֶׁהוּא
לֹא יִשְׁמַע, אֲךָ בְּעַקֵּר כְּדֵי שֶׁלֹּא יִשְׁמַע אֲדוֹנִי. מִפְּנֵי שְׂאֵדוֹנִי הִיָּה רְגִישׁ מְאוֹד לְכָל גְּלוּי שֶׁל
חֲנוּף קְלוּקֵל בְּאִישִׁיוֹתֵי הַפּוֹדֵלִית.

אֲךָ קָרָה לְפַעֲמִים שְׂאֵחָד הָעוֹבְרִים וְשָׁבִים עוֹרֵר בְּמִיחָד אֶת סִקְרָנוֹתֵי וְזָכָה מִיָּד
בְּחַבְתִּי. וְאִז הִיִּיתִי רֹץ אֲחֵרָיו מְרַחֵק מָה, אֲךָ מִיָּד הִיִּיתִי חוֹזֵר אֶל אֲדוֹנִי, מִתְרַפֵּס בְּפָנָיו
וּמִבֵּיט בְּעֵינָיו, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְעוֹרֵר בּוֹ שְׂמֵץ שֶׁל סֶפֶק בְּאֲשֶׁר לְנֶאֱמָנוֹתֵי הַכְּלָבִית וְשֶׁלֹּא
אִסְתַּכֵּן בְּגִלוּי פֶּעַס שֶׁלֹּא נֶעֱמָו לִי כָּלָל וְעַקֵּר.

שִׁקֵּט וְשִׁלּוֹה נִחְשְׁבוּ בְּעֵינֵי יוֹתֵר מִכָּל.

הַחֲלוּמוֹת יְכוּלִים לְהִיּוֹת חֲסָרֵי הַגִּיוֹן לְהַפְּלִיא. כְּבָר עָצַם הָעֵבֶדָה שְׂאֵדָם חוֹלֵם שֶׁהוּא
פּוֹדֵל – נְרֵאִית תְּמוּהָה בְּעֵינָיו. וּבְכָל זֹאת חָלְקוּ הַשְּׂנֵי שֶׁל הַחֲלוּם הִיָּה מוּבָן עוֹד פְּחוֹת.

הִנֵּה פֶּעַם אַחַת הִבִּיט בִּי אֶחָד הָעוֹבְרִים וְשָׁבִים וּבְמִקּוֹם לוֹמַר "אֵיזָה כְּלָבֵלֵב נֶחְמָד" –
אָמַר בְּרַצִּינוֹת, כְּשֶׁעָצַב עִמְּךָ נִבֵּט מְעֵינָיו:

– נשמתו של הפלג הזה חסומה במחסום.

הרי זה עובר את כל גבולות ההגיון.

ראשית לא יעלה על דעתו של שום אדם לתהות על דמות נשמתו של פודל, או לכאב את השפלתה; שנית, אם כבר היה קורה דבר כזה, ברור שפודל לא היה מבין את שפתו האנושית.

אבל אני לא רק הבנתי את משמעות הדמוי, אלא חשתי בו עמק בתוכי.

בו רגע פקעה הנאתי מן החיים; כל מה שנגחש בביני עד אותו רגע טבעי ומוכן מאלי, נראה לי פתאום בלתי נסבל ודוחה. השתגיתי ללא הכר. הפכתי להיות עצוב, נרגן ולא ממשמע; התאבון אבד לי וסבלתי מנדודי שנה. המזון המשבח שקבלתי שוב לא היה טעים כמקודם שוב לא נהניתי לשכב ולנוח על השטיח הרך והחמים ליד התנור; לא שמחו אותו הפנוקים שפנקו אותי אדוני ובני משפחתי. סרבתי לבצע אפילו את הלהטוטים הפשוטים והקלים כל כך לפודל מלמד כמוני, כמו למשל: לקחת על שתיים, "להביא" משהו, או להחזיק על אפי קבית סכר כפאשר אחד הנוכחים מאים עלי באצבעו וחוזר ואומר: "לא לגעת, לא ל-ג-ע-ת". מצחיק, אבל הגעתי למסקנה שזאת השפלה – ונמנעתי מחברת אנשים.

יחסי עם בני ביתו של איש חסדי הלכו והורעו. המצב התדרדר והלך עד כדי כך שיום אחד, בפעם שבאתי על ענשי, נשכתי את גדו של אדוני.

היה זה מקרה כל כך יוצא דופן, כל כך לא הולם את האפי שלי, כל כך בלתי מוכן לנכח החנוף הקפדני שקבלתי עד אז, ובסופו של דבר – אם נשים על כך המאזנים את כל מעשי החסד שאדוני השפיע עלי – מעשה מפלצתי, שהחלט לירות בי בו במקום ולהביא את אדוני מיד לטפולו של דוקטור פלמירסקי.

אדוני הסיר את הרובה הדו-קני מן הקיר, פגן ויגרה.

נדמה לי שהחטיא.

והתעוררתי.

